

Мария Пеева
Люси Рикспун

Тукто до
сестра
ми

Радост

Ставам с ужасно главоболие като всяка сутрин, от- както Тони се разболя. Или може би отпреди това, не помня вече. Главоболието е част от живота ми. Вече съм свикнала, доколкото човек може да свикне с постоянния стържещ свредел в слепоочията. Гледам се в огледалото – изтерзана малка женица без възраст, две хлътнали очи, синкави устни. Едно време обичах да се смея с цяло гър- ло, отмятах глава назад и се заливах от смях дори пръст да ми покажеш. Сега едва намирам сили да се усмихна. Само косата ми все още е жива и истинска, всичко оста- нало е холограма, бледо копие, черно-бяла снимка на она- зи, която бях преди. Какво намира той в мен? Защо не се отказва? Останала е само една празна опаковка, бонбонът отдавна е изяден...

Все едно. Правя кафе за себе си и за Стефан, пускам ас- пирина, моята любима дрога напоследък, да се разтвори в пукнатата чаша и надничам при Тони. Малкото ми слън- чево момченце спи спокойно. Искане ми се да го целуна, но ще се събуди. Притварям тихичко и отивам да вдигна Ния. В стаята ѝ мирише на чисто, на сапун и лек дезодо- рант, момичешка стая. Добре, че я подмина този пубер- тетски хаос, за който разправят всичките ми приятелки.

Може да ѝ е объркано, да я подмятат хормоните, но каквото се случва, се случва в душата ѝ. Външно всичко е прилежно подредено и опънато. На майка ми прилича, тя все нареждаше и разтребваше. Такава прибрана женичка беше мама, че всичко си имаше местенце и ред – не само порцелановите фигурки във витрината, но и хората в живота ѝ, и ако нещо посмееше да наруши подредбата, тя смръщваше вежди и почваше да фучи из къщи с парцала и прахосмукачката, същинска малка вещица. Като дете бях твърдо убедена, че този израз – „да яхнеш метлата“, за мама е измислен. Дано Ния не се превърне някой ден в такава злоблива и тесногръда женичка каквато беше мама едно време. Сега вече дори това не е. Понякога се чудя има ли изобщо някой зад този празен поглед, с който гледа в стената.

– Хайде, Ния, време е.

Рошавата глава измучава нещо нечленоразделно. Знам, че няма нужда да я будя втори път и се връщам да приготвя сандвичи за закуска. Стефан се е прибрал рано сутринта и спи. По-добре, нека се наспи, за да е бодър следобед и да обърне внимание на Тони, не да дреме на дивана, а детето да гледа телевизия. Времето е мрачно и студено, така че днес няма да посмея да ги пусна навън. Чувам водата да шурти в банята, Ния е станала. Изгълтвам набързо аспирин и излизам на терасата да дръпна една бърза цигара.

– Пак ли, мамо? Ужасно вониш и ти, и цялата кухня!

Ния ме гледа изпод вежди. И намусена е красива, не мога да го отрека. Взела е сините очи на баща си, но косата ѝ е моята – къдрава, непокорна, лъскавокафява като грива. Не я връзва, както мен ме караше мама едно време, носи я пусната на раменете и от време на време я замята назад. Тази сутрин си е облякла скъсаните дънки, дето хич не ги обичам, и някаква тънка тениска, кръстчето ѝ се вижда. Така ли мисли да ходи на училище в този студ?

– Ния, ще изстинеш, дете. Облечи някой суитшърт.

– А ти облечи нещо свястно. С тази пола си като лелка.

Какво обичливо дете беше, а сега само забележки ми прави. Много е критична, и то най-вече към мен. Понякога я улавям как ме гледа със странен поглед, все едно съм чужд човек. Нищо, ще порасне и ще види, че идеалните майки са само в рекламите на разтворими супи. А идеалните бащи... Идеален баща беше дядо ѝ, такива ги няма даже в рекламите.

– Ния, отивам да видя баба ти. Няма да будя Тони, нека си поспи. В девет татко ти трябва да стане, да приготви смутито на Тони и да му даде лекарствата. После може да му почете нещо или да поиграят на шах и монополи. Не бива цял ден да гледа телевизия. Аз ще се върна да приготвя обяда и после отивам на работа.

Ния ме поглежда.

– Аз ще му почета. Нямам почти нищо за днес, само урока по биология и 50 думи по английски. За час ще се оправя.

– Нямах ли репетиция на училищната група?

– Казах ти, че не ми се занимава. Не ме интересува пътата група, няма да ходя повече.

Нямам нерви да се разправам толкова рано сутринта. Обличам бежовото палто, обувам тъжните кафяви боти без ток и тръгвам към спирката. Бежова женичка през най-бежовия месец. Вече е краят на февруари, а градът все още е скован в сух студ. Тази зима почти нямаше сняг, отново. Може и да не е измислица това пусто глобално затопляне, което в момента е последната ми грижа. Само хората, които нямат лични проблеми, имат нерви и сили да се косят за световните. Климатичната криза не ми е на дневен ред. Доволна съм, че няма сняг, защото когато е мокро, Тони почти не излиза. Пазим го като крехко яйце. В неговото състояние и най-обикновеният вирус може да е фатален.

Виждам автобуса да приближава спирката и се затичвам. Не ми се чака после в това време. Рано е, хората отиват на работа, автобусът е пълен. Успявам да се набутам между притиснатите тела и задържам дъха си. Усещам мирис на пот, силни парфюми, кисело зеле, запръжка, тютюн. Притварям очи и се полюшвам заедно с останалите безименни тела в посока на движението. Това е моят живот. В посоката на движението.

Слизам на спирката за мама. Хосписът се помещава в приятна стара сграда на „Тодор Александров“. Наскоро боядисаха фасадата по европейски проект. Изглежда твърде добре предвид предназначението ѝ. Знам, че мама почти не разбира къде е, но все пак ми е приятно да мисля, че съм ѝ осигурила най-доброто. Таксата е 500 лева на месец, които делим със сестра ми. Лора предложи да плаща цялата сума, но не бих го позволила, не ѝ докато можем. Добра жена е Лора, прекалено добра, чак ме дразни понякога. Изглежда поне 10 години по-млада, печели луди пари като психолог в Калифорния, обикаля целия свят, пише научни трудове. Винаги си е била такава – успешна във всичко, което започне. А аз съм си черната овца, откакто се помня.

Звъня, сестрата ми отваря, усмихната, сваятна жена. Отивам направо при мама. Седнала е на стол в малката стаичка, гледа в стената. По телевизора върви някакъв латиносериал. Нима дават сериали по това време? Целувам я. Тя ме поглежда и се усмихва. Дано днес е малко по-адекватна.

– Как си, мамо? Закуси ли вече?

– Лора?

– Не съм Лора, мамо. Аз съм Радост. Лора е в Америка.

– Лора, искаш ли сладолед? Само ванилов имам.

– Сладолед ли ти се яде, мамо? Малко е студено, но ще ти донеса, ако искаш.

Мама отново се взира в стената и изключва. Сядам до нея и милвам съсухрената ѝ ръка. Разказвам ѝ за Тони, за Ния, за Стефан. Изливам си душата. Поплаквам си малко. Откакто се разболя, разговарям с нея толкова, колкото не съм говорила и споделяла през целия си живот. Първо, защото забравя всичко още в мига, в който ѝ го кажа. Нищо че помни всичките ми дребни прегрешения от детството. Второ, защото вече няма сили да ме назидва и критикува. Само ми се усмихва понякога и ме стиска за ръката като малко дете. Това се казва ирония. Да намериш сърцето на майка си, когато умът ѝ вече го няма.

Довечера ще пиша на Лора.

От: radostndimitrova23@gmail.com

До: lora.zidarova@hotmail.com

Мила ми сестричке,

Пиша ти на имейла, защото знам, че отдавна спиш, и ако ти кликна по фейса, ще се притесниш, че нещо е станало с мама. Не я мисли, тя е най-добре. За разлика от мен.

Днес ходих да я видя и пак не ме позна. Нарича ме с твоето име. Сигурно защото ти винаги си била по-доброто и по-умното дете. Ех, как те мразех едно време заради това! Хем те мразех, хем исках да съм като теб. Може би все още е така.

Иначе, какво ново при нас – Ния съвсем е откачила, не знам какво да я правя. Сега, ново двайсет, иска да сменя училището. В най-хубавата гимназия учи, една камара пари платихме да се подготви за изпитите, а тя ще се откаже още на първата година. И най-гадното е, че не мога да разбера защо. Оценките ѝ са отлични, поканиха я да свири в училищната група, има си приятелчета. Какво му става на това дете? Не знам как ще се кара този пубертет. То не че аз бях лесна едно време. Помниш ли, като избягах от къщи и спях три дни у Танчето? Бяха откачили нашите, ама ти излезе точна, не ме предаде.

ПИСМО ДО СЕСТРА МИ

Тони е добре, продължаваме с лечението и се надявам да се закрепим. За баща им не искам да говоря, ще ти пиша по-нататък.

Много целувки и да знаеш само как ми липсваш!

Твоя Радост